



ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ

ΚΑΙ ΒΙΣΒΙΖΗΣ

ΠΩΣ Ο ΚΑΤΑΔΡΟΜΕΥΣ
ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ ΒΙΣΒΙΖΗΣ
ΕΡΩΤΕΥΘΗΚΕ ΜΙΑ ΝΕΑΡΑ
ΚΟΡΗ ΠΑΠΑ — Η ΛΕΠΕ, Η
ΤΗΣ ΚΑΤΑΡΑΣ ΟΔΗΓΕΙ
ΤΟΝ ΒΙΣΒΙΖΗ ΣΤΗΝ ΧΡΙ-
ΣΤΙΑΝΙΚΗ ΠΙΣΤΙ — Η ΝΕ-
ΑΡΑ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ ΓΙΝΕΤΑΙ
ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑ — ΜΙΑ ΣΥΓ-
ΚΙΝΗΤΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ
ΜΕ ΤΟΝ ΑΝΘΙΜΟ ΓΑΖΗ —
ΕΝΑΣ ΑΤΥΧΟΣ ΓΑΜΟΣ
ΜΕ ΦΛΙΒΕΡΟ ΤΕΛΟΣ.

Θ. Γαζής

— Κάποιο μεγάλο αμάρτημα έκαμε ο Βισβίλης, ψιθύριζαν σιγανά η μία στην άλλη οι νέες κοπέλλες των Ψαρρών κάθε φορά που ο θρυλικός αγωνιστής και πυρπολητής Αντώνης Βισβίλης έκανε την εμφάνισή του στην εκκλησία της παραλίας. Γιατί ο φοβερός θαλασσινός πολεμιστής, που άλλοτε ποτέ του δεν παύωσε το πόδι στην εκκλησία, τώρα ήταν από τους πρώτους πιστούς του εκκλησιασμούς κάθε Κυριακή πρωί.

Λεβέντης, ψηλός σαν κυπαρίσσι, με το φέσι στραβά, τα μαλλιά κλωσμένα, ένα θαρροκεντημένο μαντήλι στο λαιμό, σαν έμπαινε στήθος και κομρωτός, η εκκλησία «εγέμιζε» με την παρουσία του. Και καθόταν ως το τέλος της λειτουργίας να πάρη το αντίδωρο απ' το χέρι του παπά. Τότε μόνον έφευγε. Και ξαναγυρνούσε στο πλοίο του, που τον έπεριμενε στο λιμάνι, στο θρυλικό πυρπολικό του με την παράξενη ασπράκκοκκινη σημαία, με το σταυρό στη μέση.

Όλες και όλοι ήταν θέβαιοι πώς κάποιο μεγάλο μυστικό υπήρχε στη ζωή του ηρωικού αυτού πολεμιστή και πώς κάποιαν εξιλέωσι ζητούσε απ' το Θεό με την τακτική «μεάνισι» του στην εκκλησία. Μά ποιά ήταν το μυστικό αυτό, κανείς δεν μπορούσε να το μαντέψη...

— Για την ψυχή του το κάνει, συμπέραναν μερικοί. Έχει καταποντίσει στους θαλάσσιους χιλιάδες ψυχές με το πυρπολικό του.

— Μπα! Κάποια μεγάλη αδικία έκανε, για την οποία μετάνιωστε. Έπεμναν οι περισσότεροι καλά πληροφορημένοι.

— Έπινε, λένε, με το χέρι του μιάν άδωρα κοπέλλα που τον αγάπησε τόσο τρελλά, ώστε ανέθηκε στο καράβι του άποφασισμένη να τον ακολουθήση όπου θα πήγαινε, διειδίδαν με κακεντρέχεια άλλες φλύαρες γλώσσες.

Και το μυστήριο, αντί να ξεδιαλύνεται, έπαιρνε διαστάσεις μύθου.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ

Ένα πρωινό, οι Ψαρριανοί ζήτησαν εκπλήκτοι και τρομαγμένοι συγχρόνως. Το πυρπολικό του Βισβίλη έλειπε απ' το λιμάνι. Και μολ' μ' αυτό είχε εξαφανισθή και ο θρυλικός κυβερνήτης του.

— Άλλο τούτο!, απόρησε όλο το νησί. — Κακό σημάδι..., ψιθύρισαν οι γεροντότεροι. Μήπως αντίκρυσε τον τουρκικό στόλο να φτάνη, και επρόλαβε να φύγη;

Μα την αλήθεια κανείς δεν την έγνώριζε.

Και ήταν πολύ ενδιαφέρουσα αυτή η «αλήθεια». Ο Βισβίλης με το εξοπλισμένο πλοίο του, ύστερα από μιάς εβδομάδος περιπετειώδους ταξίδι, έφτασε ένα μεσημέρι στο λιμανάκι της Αμμουλιάς, του μικρού νησιού που βρίσκεται στον κόλπο του 'Αγίου Όρους στην Χαλκιδική.

Βρόντηξαν τα κανόνια του μόλις άγκυροβόλησε, και οι ναύτες του πήδησαν όπλισμένοι στη στεριά. Σέ λίγο, επί κεφαλής μιάς μικρής συνάδειας, ο Βισβίλης άνηφόριζε για το σπίτι του έφημεριού του νησιού, του παπά-Κωνσταντή.

Τρομοκρατημένοι οι άπλοικοί κάτοικοι του νησιού σταυροκοπίνταν στο διάβα του.

— Αυτή τη φορά δεν την γλυτώνουμε!, ψιθύριζαν με τρόμο στην ψυχή. 'Ο Βισβίλης ήρθε για να μάς κάψη.

Δεν ήταν πράγματι η πρώτη φορά που ο θρυλικός καταδρομέας του Αιγαίου είχε φτάσει στο άπαρκαρυσμένο αυτό νησί. Και πήγαινε σ' αυτό γιατί ο παπά-Κωνσταντής είχε μιά πανέμορφη κόρη, την Παναγιώτα, ένα θεοπέσιο πλάσμα, όμορφιάς και αγνότητας, που τώκρυβε ζήλο, τυπα απ' τα μάτια των παληκάρων του νησιού γιατί το προσφίριζε για καλόγερνα...

Μα ο Βισβίλης, στην τελευταία επίσκεψή του στο νησί αυτό, άνακάλυψε το κλειστό αυτό μυστικό. Τώκαμε εξαιρετική έντιμότητα ή αγνή όμορφιά της και η δειλή ασυνείδησή της. Τα κοραλλοβυσμένα χείλη της, η λυγρή περσιότητα της, το τερνεύτο, γεροδεμένο σώμα της και η σπάνια λευκότητά του προσώπου της, του άναψαν ασύστατους πόθους.

Ποτέ του δεν υπήρξε γυναίκας ο Βισβίλης. Μισαγώνης μάλλον ήταν και τις γυναίκες γ' έδλεπε με το αδιάφορο μάτι του συγγενικού πολεμιστή, που δεν γνωρίζει άλλη παρά απ' του πολέμου τη νίκη.

Μά κι' ο Βισβίλης ήταν άνθρωπος. Και ήταν μοιραίο, μιά μέρα ν' αναρριχήση η καρδιά του για λίγη τρυφερότητα.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΣ

— Ή μού δίνεις την κόρη σου γυναίκα μου, παπά-Κωνσταντή, άπείλησε δίχως διαταγή τον έφημεριο της Αμμουλιάς που τον είχε φιλοξενήσει τρεις μέρες σπίτι του, η θά σου κόψω το νησί.

Μά ο παπά-Κωνσταντής δεν έπτοήθηκε. Ήταν μέλος της Φιλικής Έταιρίας και στίς τρεις μέρες που κράτησε κοντά του τον άγροικο επίδρομο, τον είχε μυσήσει σε πολλά μυστικά της προετοιμαζόμενης έθνεγέρσεως.

— Άν το κάμης αυτό, θά σε καταρατώ, του άπνιπνε με γαλήνια άδειοπρέπεια ο φιλικός ιερομνήσας. Και τίποτε δεν θά πετύχης πιά στη ζωή σου. Όλες οι επιχειρήσεις σου στασάδ θά πηγαινούν και πολύ γρήγορα θά χάσης και τη λεβεντιά σου από κάποιο άδέσποτο έχθρικό δόλι...

Ή κατάρα ήταν μεγάλο όπλο στα χέρια ενός ιερομένου την εποχή εκείνη. Και ο παπά-Κωνσταντής μ' αυτό το όπλο, άφώπλισε τον τρομερό κουράρο του Αιγαίου.

— Όποτε δεν θέλεις να μού δώσης την κόρη σου; έπ'μεινε ο Βισβίλης άγριέμενος.

— Υπό δυο δρους θά μπορούσα ίσως... έλεπε πάλι άτάραχος ο παπάς. 'Ο ένας είναι, να μάθης απ' έξω την ακολουθία της θείας λειτουργίας. Είναι κάτι που το κατέχουν όλοι οι Φιλικοί. Και ο άλλος — άν τήρησης θέβαινε και τον πρώτο κι' άπο-

φασίον να σοδ δώσω την Παναγιώτα... να μάθης την πολεμική τέχνη στη μέλλουσα γυναίκα σου...

Ο Βισβίλης πετάχτηκε άγανακτημένος. Όρους αυτός μόνο επέβαλλε, κανείς δεν του επέβαλε. Και τώρα ο άσημος αυτός παπάς... Έπιασε το γιαταγάνι του. Τό μισόβγαλε απ' τη θήκη. Μά γρήγορα μετάνιωσε. Γιατί, άγαπούσε την Παναγιώτα.

— Τό δεύτερο, εύχαρίστως θά το κάμω. Μά το πρώτο, το πρώτο είναι τόσο δύσκολο..., ψιθύρισε.

— Γιατί; απόρησε δίδων ο παπάς.

— Γιατί είμαι άγράμματος, πάτερ.

Ο παπά Κωνσταντής τον καθησύχασε και σ' αυτό:

— Κι' εγώ είμαι άγράμματος, παιδί μου, τον διεβεβαίωσε, μά ξέρω απ' έξω όλες τις λειτουργίες του Θεού.

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ ΝΙΚΑ... 3

Αυτό ήταν το μυστικό του Βισβίλη. Δέν είχε κάμει ούτε φόνο, ούτε αδικία και άμάρτημα. Μόνο είχε άγασήσει. Και για θά κατακτήση την εκκλησία του, έσύχναζε — όπως είδαμε — κάθε Κυριακή στην εκκλησία των Ψαρρών και έπάσχιζε να μάθη απ' έξω την ακολουθία της θείας λειτουργίας...

Ήταν άγράμματος. Μά είχε θέληση. Και δέν έγνωρίζει έμποδία στη ζωή του. Γι' αυτό δέν άργησε να άποστηθίση τα ύπεροχα λόγια του ευαγγελίου και των ιερών κανόνων, που άσυσταίσθητα, του έστάλαξαν στην σκληρή πειρατική ψυχή του, την κολλούνη και την δικαιοσύνη που ως τότε άγνοούσε...

Ο Βισβίλης έπίστευε πώς είχε νικήσει τώρα τον παπά-Κωνσταντή. Μά ο έφημεριος στην πραγματικότητα είχε νικήσει. Γιατί βάδιζε τώρα πιά την κόρη του σ' έναν άληθινό χριστιανό και πατριώτη!

ΝΕΑ ΕΜΠΟΔΙΑ ΣΤΟΝ ΓΑΜΟ

Ο Βισβίλης λοιπόν δέν πήγε για να κάψη την Αμμουλιά, αλλά για να παντρευτή την ωραιότερη κοπέλλα του νησιού.

Ή Παναγιώτα, τρελλή από χαρά, τον έπεριμενε στο κατώφλι του σπιτιού. Και σαν τον αντίκρυσε με τα παληκάρια του ν' άνηφορίση, άρμωσε να τον προύπανηση. Ή γυναικεία της δισάσθησι της έλεγε ότι ο Βισβίλης είχε κάμει για χάρι της ό,τι του έζητησε ο πατέρας της. Και δεβαίει για την μεγάλη χαρά που έρχόταν να της άναγγείλη, έσπευσε να ριχτή στην άγκαλιά του, κλαίγοντας από ευτυχία...

Μά ο παπά-Κωνσταντής υποδέχθηκε συνωφευγμένους τον μέλλοντα γαμπρό του.

— Κακά μνύματα, παιδιά μου, και μη διάζεσθε τόσο να χαρήτε, τους άνήγγειλε. 'Ο "Ανθιμος Γαζής, ο αντιπρόεδρος του 'Αρείου Πάγου, μού μήνυσε πώς πρέπει να μαστε όλοι έτοιμοι για την μεγάλη έπανάσταση. Και μαζί με τις άλλες άπαγορεύσεις που διέταξε η έπαναστατική έπιτροπή, όπως τα πανηγύρια, το κρασί, τα γλέντια, είναι και οι γάμοι... Σέ λίγο ο τόπος μας θά χτυπήση τούς δυνάστες... Τό έθνικό κίνημα πρέπει να πετύχη... Πολλοί θά σκοτωθούν και πολλοί θά μείνουν άνάπηροι. Πρέπει να στερηθούμε κάθε χάρα για λίγα χρόνια... Κι' ούτε να γεμισάμε τον τόπο μας με μαυροφρεμένους χήρες...

Ο Βισβίλης δέν θέλησε να πιστέψη τον μέλλοντα πεθερό του. Έδεώρησε τα λόγια του ύπεκουγι. Μά, ο έφημεριος τον έπεισε, ελκύνοντας του την διαταγή του 'Αρείου Πάγου, της άνωτάτης έπαναστατικής άρχης της 'Ανατολικής 'Ελλάδος. Και ο Βισβίλης έσκιψε το κεφάλι...

Η ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Μά το σίσθημα των δύο νέων είχε άναψει και φουντάσει στο μεταξύ. Και δέν έννώνριζε πιά περιορισμούς. Ο Βισβίλης

...μεν γὰρ γὰρ μερικὴς ἡμέρας ἀδρανῆς, πα-
λεύοντας μὲ χίλιες· δύο μαύ, -ς σκέψεις.
Τέλος ὁμως πήρε μιά τολμηρὴ ἀπόφασις:

—Θὰ παρουσιασθῶ ὁ ἴδιος στὸν ἀντι-
πρόεδρο τοῦ Ἀρείου Πάγου, εἶπε στὸν
παπὰ - Κωνσταντῆ. Καὶ θὰ δις πῶς θὰ
δεχθῇ νὰ μοῦ δώσῃ τὴν ἀδεία.

—Θὰ φαῖς ἀνόητος, τὸν ἐσυμβούλευσε
ὁ ἐφημέριος.

Μὰ ὁ Βισβίξης δὲν ἔβλεπε ν' ἀκοῦσῃ
τὴν συμβουλὴ του. Τὴν ἐπομένη κιόλας
ἄρχισε νὰ διδάσκῃ στὴν Παναγιώτα τὴν
πολεμικὴ τέχνη· σκοποβολή, πάλι, λι-
θάρι, σφενδονή καὶ ναυτικὴ ἀκόμη κατάρ-
τισι.

Τὴς ἔμαθε τὸν χειρισμὸ ὄλων τῶν πλοίων
τοῦ πηδαλίου, τῆς πυξίδος, τὴν μετεωρο-
λογία τῶν καιρικῶν σημείων, τὴν πλοηγική.
Καὶ μιά μέρα, μὲ τὴν ἀδεία τοῦ παπὰ -
Κωνσταντῆ — πού τὸν ἄφησε ἐλεύθερο μὲ
τὴν ἀπειλὴ πάντα τοῦ ἀφορισμοῦ— ὁ Βι-
σβίξης πήρε τὴν Παναγιώτα στὸ πλοῖο
τοῦ καὶ ταξίδεψε γιὰ τὴν Εὐβοία. Ἀπὸ
ἐκεῖ, μὲ τὴν Παναγιώτα μεταμφιεσμένη
σὲ ἄνδρα, ἔφτασε στὴν ἔδρα τοῦ Ἀρείου
Πάγου καὶ ἐζήτησε νὰ ἰδῇ τὸν Ἀνθίμο
Γαζή.

—Ἐχω φέρεῖ ἕνα παλληκάρι ἀπ' τὴν
Χαλκιδική, εἶπε στὸν ἀντιπρόεδρο τῆς ἐ-
παναστατικῆς ἐπιτροπῆς. Εἶναι λεοντόκαρ-
δο. Ζητῶ νὰ τοῦ δώσετε τὸν ἐπίσημο τίτλο
τοῦ καπετάνιου, γιατί θὰ τὸ πάρω μαζί
μου στὸ πολεμικὸ μου. Δὲν ξέρω ἂν θὰ
πεθάνω αὐριο ἐγώ... Πρέπει τὸ πληρω-
μά μου νὰ ὑπακούσῃ τότε σ' ἕναν νεὸ
καπετάνιο, ἀνεγνωρισμένον ἀπὸ σὰς.

Ὁ Ἀνθίμος Γαζῆς ἐθαύμασε τὴν λε-
οντιά τοῦ εὐλύγιου τοῦ παλληκα-
ριοῦ. Κι' ἔμεινε ἐκθαμβος ὅταν ὁ Βισβίξης
τὸ διέταξε νὰ πυροβολήσῃ ἐπάνω σ' ἕνα
χωματίνιο λαγῆνι πού τοποθέτησε στὸν δε-
ξιὸ ὤμο του. Ἡ σφαῖρα τοῦ «αλληκαριοῦ»
τρίπηξε τὸ λαγῆνι ἀπὸ ἀπόστασι ἐκατὸ
μέτρων χωρὶς ν' ἀγγίξῃ τὸν Βισβίξη...

—Εἶναι σπουδαῖο, λοιπὸν, τὸ πρωτο-
παλληκάρὸ μου αὐτό; ρώτησε τὸν Ἀνθί-
μο Γαζή τότε ὁ Βισβίξης.

—Μὰ τὸν Θεό, νάι. Μὰ ποῖο εἶναι;
Καὶ πῶς λέγεται;

—Παναγιώτα, εἶναι τ' ὄνομά του καὶ
θὰ εἶναι ἡ μέλλουσα γυναῖκα μου ἂν τὸ
ἐπιτρέψῃ αὐτὸ ἡ ἐξοχότης σας, εἶπε θρι-
αμδευτικά ὁ Βισβίξης.

Ὁ Γαζῆς δὲν εἶχε πιά κανέναν λόγο ν'
ἀντιβῇ. Ἡ πατρίδα του θ' ἀποκότουσε μιὰν
ἀκόμη ἡρωικὴν πολεμίστρια, πού στὸ πλεω-
ρὸ τοῦ συζύγου της, θὰ προσέφερε πολὺτι-
μες ὑπηρεσίες.

Καὶ ἐπέτρεψε τὸν γάμο τους...

ΔΥΟ ΣΥΖΥΓΟΙ ΑΝΕΡΑΣΤΟΙ

Τὸν μῆνα τοῦ μελίτος ὁ ἐρωτευμένος
σύζυγος τὸν ἑτέραςαν πολεμώντας. Πιστὸ
τὸ πολεμικὸ τοῦ Βισβίξη διετάχθη νὰ πλεῖ-
σῃ στὸν Εὐρίππο καὶ ν' ἀποκλείσῃ τοὺς
Τούρκους πού πολεμοῦσαν στὴν Εὐβοία.
Μὰ, καὶ ἄλλως ἐξῆ μήνες δὲν ἔμειναν οὐ-
τε λεπτὸ μόνος, σὰν νεοίπαντροι... Γιατί
ὁ ἀποκλεισμός συνεχίστηκε, μέρα καὶ
νύχτα...

Ὡστόσο, μιὰ μέρα μιὰ ἐχθρική σφαῖρα
ὄρθηκε τὸν Βισβίξη στὸν κρόταφο καὶ τὸν
ἀφῆκε ἄπνοον... Ἦταν τὸ τέλος τοῦ πο-
νεμένου εἰδυλλίου τῶν δύο ἀνέραστων συ-
ζύγων.

Ἡ Παναγιώτα ἔγινε καπετάνισσα τοῦ
πλοίου της. Καὶ ἐξακολούθησε τὸν ἀποκλει-
σμὸν μέχρις ὅτου ὁ ἐχθρὸς ὑποχώρησε. Κα-
τόπιν, ἐχάρισε τὸ πλοῖο της στὴν Ὑδρα
καὶ ἀποσύρθηκε σ' ἕνα μοναστήρι, σὲ ἡ-
λικία μόλις εἰκοσιενὸς ἔτους...

Ἡ λαχτάρα τοῦ πατέρα της, νὰ τὴν
κάμῃ μοναχὴ, ἐπραγματοποιήθηκε.

MIX. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

ΤΑ ΔΥΟ ΑΚΡΑ

Δυὸ ἀπελπισμένοι εἶνε ἔτοιμοι ν' ἀφῇ-
σουν τὴν ζωή.

—Γιατί αὐτοκτονεῖτε; ἐρωτᾷ ὁ ἕνας.

—Γιατί δὲν μ' ἀφίουν νὰ παντρευθῶ
μ' ἐκείνην πού θέλω... Καὶ σέις;

—Γιατί παντρεύτηκα μ' ἐκείνην πού ἡ
θελᾷ...

Ἦταν ἡ φύσις...
ἔχῃ κέφια

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΒΡΟΧΕΣ

ΒΑΤΡΑΧΟΒΡΟΧΕΣ—ΒΡΟΧΕΣ ΓΑΛΑΚΤΟΣ
—ΠΟΡΤΟΚΑΛΛΟΒΡΟΧΕΣ—ΒΡΟΧΕΣ ΑΙ-
ΜΑΤΟΣ—ΚΑΤΣΑΡΙΑΟΒΡΟΧΕΣ ΚΑΙ...

«Εἰς τὸ Ρωσικὸν χωρίον Μεσττέρα
τῆς περιφέρειας Γκόρκι—γράφει ὁ παγ-
κόσμιος τυπὸς—εἶχε ἐνσκήψῃ· τελευ-
ταίως σφοδρὰ καταιγίς, κατὰ τὴν δι-
άρκειαν τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι παρε-
τήρησαν ἕνα περίεργον φαινόμενον: Εἰς
ὠρισμένην στιγμὴν, ἡ πίπτουσα βροχὴ
μετετράπη εἰς χάλασαν καὶ ἡ χάλασα
αὐτὴ εἶχεν ἀσύνηθες σχῆμα λεπτῶν.
Πολλοὶ χωρικοὶ συνέλεξαν ἀρκετὰ τσι-
αυτὰ λεπίδια, ὅταν δὲ τὰ ἐξήτασαν
προσεκτικώτερον, ἐπίσθησαν ὅτι ἐπρό-
κειτο περὶ πλακιδίων ἐξ ἀργύρου ἐπι-
μήκους σχήματος...»

«Πλακίδια ἐξ ἀργύρου!» Ξέρετε τί θὰ
πῇ νὰ γυρίζετε ἀμέριμνος στὸ δρόμο,
νὰ σας πιάσῃ ξαφνικὰ μιὰ βροχὴ καὶ
νὰ φθάσῃτε σπῆτι σας... ὅχι πιά κατα-
μουσκεμένοι, ἀλλά... κατασημωμένοι!
Αὐτὸ, ὅπως διαβάσατε, ἐπαθὺν καὶ οἱ
ἀγαθοὶ χωρικοὶ τοῦ Μεσττέρα, πού ἔ-
μειναν κατὰπληκτοὶ καὶ φοβισμένοι,
μαζί, ὅταν στῇ μιὰ πλευρὰ τῶν ἀσημέ-
νιων αὐτῶν πλακιδίων διέκριναν τὴν εἰ-
κόνα ἑνὸς ἱπποῦ μετὰ τὸ ἀκόντιο ἐπὶ
χερὶ καὶ στὴν ἄλλη ἐδιόρισαν τὴν ἐπι-
γραφή: «Μέγας Δούξ Μιχαὴλ Θεόδωρος
εἰς τῆς Ρωσσίας».

Δὲν εἶνε ὁμοίᾳ τὴν πρώτη φορὰ πού
οἱ ἄνθρωποι δεχόταν ἀντὶ νεοῦ τέ-
τοια παράξενα ὁρᾶ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν.
Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν «μηνῶν» πού ἐ-
χόρτασε τοὺς Ἑβραίους, πᾶσαι αἱ
εὐραϊκὲς εὐραϊκὲς οἱ πρόγονοί μας κατεπλήμα-
ζαν ἀπὸ τὸ φαινόμενον παραδόξων βροχῶν,
τὶς ὁποῖες, καθὼς δὲν μετέβαλλαν νὰ
τὶς ἐξηγήσουν, τὶς θεωροῦσαν ὡς κακά
προμνηματα, γιὰ τοὺς κατοίκους τῶν
περιοχῶν, ὅτις ὁποῖες ἐπεφταν.

Ἐποὶ παρέμειναν περίφημοι οἱ «βρο-
χῆς αἵματος» γύρω ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἐ-
δημιουργήθη δολοφονία μεσαιωνικῆς φιλο-
χρησίας. Στὴν πραγματικότητά, τὸ «αἶ-
μα» δὲν ἦταν παρὰ κόκκινοι σπόροι ὡ-
ρισμένων φυτῶν, πού ἐβλάσταναν σὲ
μακρινὰς περιφέρειες καὶ τοὺς ὁποῖους
μετέφερναν ἰσχυροὶ ἀνεμοί. Οἱ κόκκινοι
σπόροι ἀνεμίνοντο μετὰ τὴν βροχὴν,
πού φυσικὰ μετεβάλλετο... σὲ αἷμα!
Τὸ ἴδιο συνέβαινε καὶ μετὰ τὶς τρομα-
κτικὰς βροχὰς θειαφίου, μὲ τὴν διαφο-
ρὰ ὅτι, στὴν προκειμένη περίπτωσι, τὸ
θεῖον ἀποτελεῖτο ἀπὸ... κίτρινους σπό-
ρους. Ἀλλὰ καταπληκτικὴ βροχή, πού
μὲ δέος τὴν ἀναφέρουν οἱ συναστρίται
τοῦ μεσαιῶνος, εἶνε ἡ... γαλακτικὴ βρο-
χή! Καὶ ὁμοῦ δὲν ἦταν παρὰ μενὰ ἡ
ποσότης σκόνης ἀπὸ ἀσβεστόωδη δι-
ονά, ἀναμειγμένη κι' αὐτὴ μετὰ τὸ λεῖο
τῆς βροχῆς, πού ἔτσι γινόταν... γα-
λακτώδες!

Περίεργε διὰς βροχῆς ἀναφέρει κι'

ἄλλες ἡ ἱστορία: Στὶς 8 Ἰουλίου τοῦ
1833, π.χ., ἔδρεξε... πορτοκάλια στὴν
Νεάπολι. Τὸ 1665 στὸ Χάμ καὶ τὸ 1885
στὸ Τουργαί ἔπεσαν... βατράκια. Στὸ
Κοάρ ἔδρεξε... κατσαρίδες δύο φορές:
τὸ 1818 καὶ τὸ 1885. Βροχὲς ἀπὸ...
ἀκρίδες ἐσημειώθησαν πολλὰς φορές
καὶ σὲ διάφορες περιοχάς. Ὅσον ἀ-
φορᾷ τὶς βροχὰς σκουληκιῶν, αὐτὲς πιά
δὲν μετροῦνται. Στὶς 13 Μαΐου 1832,
μιὰ τέτοια βροχὴ ἦταν τόσο πυκνὴ σὲ
μιὰ περιφέρεια τῆς Γαλλίας, ὥστε ὁ-
λοὶ οἱ ἀμειβοῦντες δρόμοι ἀπεκλείσθησαν
ἀπὸ τὰ σκουλήκια.

Τέλος, πρὸ ἐτῶν μόλις, οἱ δρόμοι μι-
ὰς ἀμερικανικῆς πόλεως ἐγέμισαν ἀπὸ
... ψάσια, ὕστερα ἀπὸ μιὰ πολὺωρη καὶ
ἐντατικὴ βροχὴ... ψαριῶν.

Πρέπει ὁμοῦ νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι πολὺ
τιμωτέρα ἀπ' ὅλες τὶς παραδόξους αὐτὰς
ὡς σήμερα βροχῆς εἶνε αὐτὴ πού ἐπλημ-
μύρισε μ'... ἀσχημὶ τοὺς δρόμους τοῦ
γροσφικοῦ ρωσικοῦ χωριοῦ Νίζνι —
Νόβογορδ, ὅπως λεγόταν ἄλλοτε τὸ
Μεσττέρα.

Μερικὰ λοιπὸν ἀπ' τὰ μυστηριώδη ἀ-
σημένια αὐτὰ πλακίδια ἀπεστάλησαν
στὸ ἱστορικὸ Μουσεῖο τῆς Μόσχας, ὅ-
που διεπιστώθη ὅτι πρόκειται περὶ κερ-
μάτων τοῦ ἑνὸς καπικιοῦ πού ἦσαν ἐν
κυκλοφορίᾳ στὴν Ρωσσία κατὰ τὸ τέ-
λος τοῦ 17ου αἰῶνος. Πῶς ὁμοῦ τὰ ἀσημένια
αὐτὰ κέρματα—σὰν νάβλεπαν νὰ γεθῶν
καὶ πάλι... αὐθαίρετως ἐν κυκλοφορίᾳ,
ρεθκαν στὰ οὐράνια κι' ἔπεσαν
ἀπ' ἐκεῖ, σὰν χάλυζα, στὸ χωριὸ Με-
σττέρα;

Οἱ χωρικοὶ βέβαια τὸ ἀπέδωσαν
στὴν... καλὴν τοὺς τύχην, ὁ Ρώσος δὲ
μὴς καθηγητὴς Δρ. Ἐντὶγκ ὕψιστος
νεὶ τὴν ὑπόθεσι — πού φαίνεται καὶ ἡ
ὁρθή — ὅτι κάποιοι κυκλῶν, πού ἐξε-
σπασε κοντὰ στὸ χωριὸ, ἀνέσκαψε τὸ
ἔδαφος σὲ κάποιο σημεῖο, ὅπου θὰ ἦταν
θαμμένος ἕνας θησαυρὸς! Τὰ νερά καὶ
ὁ ἀνεμὸς ἐσάρωσαν τὰ χώματα πού ἐ-
σκέπασαν τὸν θησαυρὸ καὶ τὰ ἐλαφρὰ
ἀσημένια νομίσματα, πού βρίσκονταν
στὴν ἐπιφάνεια τοῦ θησαυροῦ, παρεσύ-
ρθησαν ἀπὸ τὸν κυκλῶνα πρὸς τὰ ὕψη
καὶ ἔπεσαν μετὰ ἐπάνω στὸ γειτονικὸ
κὸ χωριὸ.

Ἀς σημειώσῃ ὅτι τὸ χωριὸ αὐτὸ εἶ-
νε χτισμένον στῇ βάσει μιᾶς ἀπότομης
πλαγιάς. Καὶ ὁ Ρώσος καθηγητὴς
προσθετὲ ὅτι στὸ μέρος ὅπου ὁ ἀνεμὸς
ἔφερε στὸ φῶς τὰ ἀσημένια καπικία
τοῦ Μεγάλου Δουκὸς Μιχαὴλ Θεοδω-
ροβίτς, θὰ ὑπάρχουν ἀσφαλῶς κι' ἄλ-
λοι θησαυροὶ!

Ἡ θεοδώσις διὰς αὐτῆς τοῦ καθηγη-
τοῦ ὑπῆρξε καταστρεπτικὴ γιὰ τὸ Με-
σττέρα... Ὅλοι σχεδὸν οἱ κάτοικοι τοῦ
χωριοῦ ἐγκατέλειψαν τὶς δουλειὰς
τοὺς καὶ ἐξημεροδραβυδίζοντο γύρω ἀ-
πὸ τὴν πολὺτιμη πλαγιά, ψάχνοντας νὰ
βροῦν τοὺς κρυμμένους θησαυροὺς. Ὅ-
σοι πάλι εἶνε πρὸ ὀλιγαρκείας ἡ τεμνύ-
δες, παραμένουν στὸ χωριὸ, ἀνεδαίνο-
ντες οἱ στέγες τῶν σπιτιῶν καὶ ἀνασκαπ-
ζον ἀδιάκοπα τὰ κεραμίδια γιὰ νὰ
περιοιυλλέξουν τὰ ὑπολείμματα τῆς
... ἀσημένιας βροχῆς, πού σὲ μιὰ στι-
γμὴ κεφιοῦ τῆς φύσεως, ἐπῆγε κι' ἡ
κατάστασις τὸ φιλήσυχο χωριὸ.

ΓΙΑ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Οἱ χειρονομίες ἔχουν μιὰ περίεργη
δύναμι στὸ πνεῦμα ἐκείνων, πού μὰς
περιβάλλουν.

Συνήθιστε νὰ μὴν κάνετε ἁσκοπες
καὶ ἀποτομὲς κινήσεις. Καταστρέφουν
τὴν χάρι σας.

Ἐμπρὸς στὸν καθρέφτη, μελετῆστε
τὶς χειρονομίες σας.

Μὴν προσπαθεῖτε νὰ μιμηθῆτε μιὰν
ἄλλη γυναῖκα, γιὰτί πιθανόν νὰ μὴν
ταυρίζουν σ' ἐσὰς οἱ κινήσεις ἐκεῖ-
νης.

Ἀνάλογα μετὰ τὸ πλάσιμό τοῦ σώμα-
τος, μετὰ τὴν ἔκφρασι τοῦ προ-

σώπου, πρέπει νὰ συμβαδίζουν οἱ
χειρονομίες καὶ οἱ στάσεις, ὥστε νὰ
δίδουν τὴν ἀρμονία καὶ τὴν εὐρυθμία.

Ἄλλες κινήσεις ἔχει ἡ ὑψηλὴ, ἡ θε-
ωρητικὴ γυναῖκα κι' ἄλλες ἡ μικροκα-
μωμένη.

Ἡ πρώτη θὰ εἶνε ἀσοστή ἐὰν θελήσῃ
νὰ ἔχῃ τσακίσματα καὶ λυγίσματα,
πού ἐπιτρέπονται σὲ μιὰ μικρόσωμη
μὲ πολὺ νεανικὴ ἐμφάνισι.

Μιὰ δυνατὴ καὶ ὕγιης γυναῖκα θὰ
δρεθῇ σὲ πλήρη δυσαρμονία μετὰ χειρο-
νομίες νωχελεῖς καὶ ἀργές.

H ΑΦΡΟΔΙΤΗ